

ת"פ 30135/05/19 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד יבגני בן גרגורי יודשקין

בית משפט השלום בבאר שבע

ט"ו טבת תשפ"ב
19 דצמבר 2021

ת"פ 30135-05-19 מדינת ישראל נ' יודשקין

תיק חיצוני: 256517/2015

לפני כב' השופט רון סולקין

המאשימה

נגד

הנאשם

מדינת ישראל - פמ"ד ע"י ב"כ עו"ד דניאל גלעד

יבגני בן גרגורי יודשקין ע"י ב"כ עו"ד רומן קוגן

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין העבירות כדלקמן:

- קבלת דבר במרמה, בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 415 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (7 עבירות);
 - נסיון לקבלת דבר במרמה, בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 415 סיפא, ביחד עם סעיף 25 לאותו חוק (עבירה אחת);
 - זיוף בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 418 סיפא לאותו חוק (עבירה אחת);
 - שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 420 (בנסיבות סעיף 418 סיפא) לאותו חוק (עבירה אחת);
 - התחזות לעורך דין, בניגוד לסעיף 97(א) לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א - 1961 (2 עבירות);
- בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן (ת/1 - תיקון טכני, שלא במסגרת הסדר הטיעון, אשר בא לפרט סכומים ומועדים), בשנת 2010, קיבל הנאשם רישיון לעיסוק בעריכת דין.

ביום 02.06.2013, הורחק הנאשם לצמיתות מלשכת עורכי הדין על ידי בית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין.

ביום 08.01.14 הורה בית הדין הנ"ל של לשכת עורכי הדין על עיכוב ביצוע ההרחקה עד ליום 08.02.14.

ביום 09.02.14 הורה בית הדין הנ"ל על ביטול ההרחקה לצמיתות והנאשם הושעה מחברותו לשלושים חודשים, בין התאריכים 15.05.14 ועד 14.10.16.

השעיית הנאשם עוכבה, מעת לעת, ונכנסה לתוקפה החל מיום 08.07.14.

אישום ראשון

ביום 21.01.14, נפגש הנאשם עם הגב' מ'ט. בעיר אשדוד, וחתם עמה על הסכם, לפיו ייצג את בתה ד.ט., שנחקרה בחשד לעבירת תקיפה. הנאשם קיבל מ-מ' סך של 10,000 ₪.

ביום 05.11.14, נפגש הנאשם עם מ.ט. באשדוד, וחתם עמה על הסכם שכר טרחה, לפיו יפעל לסגירת התיקים נגד ד' תמורת תשלום של 15,000 ₪.

הנאשם קיבל מ-מ.ט. סך של 7,000 ₪, בודעו שאינו יכול לייצג את ד.ט., שכן, הושעה מעיסוקו בעריכת דין.

ביום 12.11.14, זומנה ד' לדיון בבית משפט השלום ברחובות.

הנאשם הודיע ל-ד.ט. כי אין צורך שתתייצב בבית המשפט, ובמקביל, ביום 12.11.14, הגיש בקשה לדחיית מועד הדיון.

הנאשם כתב את הבקשה בשמה של ד.ט. וחתם עליה חתימה הנחזית להיות חתימתה של ד.ט., וזאת ללא ידיעתה או רשותה.

ביום 12.11.14 דחה בית משפט השלום ברחובות (כבוד השופטת ע' רון) את הבקשה לדחיית מועד הדיון, והוציא צו הבאה נגד ד.ט., בו הורה, כי תוכל להשתחרר ממעצר אם תפקיד סכום של 1,500 ₪.

ד.ט. הפקידה סך של 1,500 ₪ בקופת בית המשפט. במועד מאוחר יותר נודע לה, כי הנאשם מושעה מלשכת עורכי הדין ונאלצה לשכור עורך דין אחר.

אישום שני

בחודש ינואר 2014, זומן מ', בעלה של מ.ט. הנ"ל, לחקירה ביחידת הונאה דרום של המשטרה, בחשד להצגת תואר אקדמאי מזויף.

ביום 22.01.14 או 23.01.14, פנתה מ.ט. לנאשם וביקשה ממנו שיבדוק במה מדובר.

ביום 24.01.14 נפגשו הנאשם ו-מ.ט. בצומת עד הלום באשדוד, והנאשם סיפר ל-מ.ט. כי נגד בעלה, נפתחה חקירה בגין הונאה גדולה של שתי רשויות מקומיות, עיריית ראשון לציון ועיריית רחובות, דבר שידע שאינו אמת.

הנאשם אמר ל-מ.ט. ששכר הטרחה בגין טיפול בתיקים כאלו הוא בסדר גודל של 150,000 ₪. מ.ט. פרצה בבכי והנאשם הציע לה לייצג את בעלה תמורת סכום סמלי של 52,000 ₪.

מ.ט. נענתה לפנייתו של הנאשם וחתמה עמו על הסכם שכר טרחה עבור ייצוג משפטי, בעלות של 52,000 ₪.

ביום 24.01.14, שילמה מ.ט. לנאשם סכום של \$5,000 כחלק משכר הטרחה עבור ייצוגו של מ', בעלה, וכן שילמה לנאשם תשלומים נוספים במועדים שונים, בין היתר סך של 10,000 ₪ ביום 07.02.17, סך של 11,000 ₪ ביום 03.03.14. בסך הכל, שילמה מ.ט. לנאשם סך כולל של 52,000 ₪.

ביום 16.04.14, נלווה הנאשם ל-מ' בחקירתו במשטרה אצל השוטר גבי מסד.

לפני שנכנס הנאשם לחקירה, יצא הנאשם מהרכב ושוחח, או העמיד פנים שהוא משוחח, עם מישהו בטלפון הנייד.

הנאשם אמר ל-מ', כי שוחח עם אדם בשם לאוניד והוא דואג לכך שהוא לא יחקר על הונאה של הרשויות המקומיות, דבר שהנאשם יודע שאינו אמת.

בחקירה נחקר מ' על ידי החוקר גבי מסד בחשד לקבלת תואר אקדמאי על סמך תעודה מזויפת שהביא מאוניברסיטה בחו"ל.

ביום 26.06.14 קיבל מ' הודעה, כי התיק נגדו נסגר מחוסר ראיות.

מ.ט., אשתו, פנתה לנאשם וביקשה ממנו לטפל בשינוי עילת הסגירה מחוסר ראיות לחוסר אשמה.

הנאשם אמר ל-מ.ט. שהוא ייצג אותה בענין זה, זאת למרות שהיה מושעה, אולם בפועל, לא עשה דבר.

בשל העובדה, כי הנאשם אמר ל-מ.ט. שהוא יטפל בשינוי עילת הסגירה, נמנעה מ' מלפנות לעורך דין אחר ומאחר יותר, כאשר פנתה לעורך דין אחר, חלף המועד להגשת בקשה לשינוי עילת הסגירה.

אישום שלישי

ביום 26.12.12, הוגש נגד י.פ. כתב אישום בגין נהיגה בשכרות בתת"ע 13-01-1828 בבית משפט השלום בפתח תקווה.

במועד כלשהו, שאינו ידוע במדויק, קיבל על עצמו הנאשם את ייצוגו של י.פ. בתיק התעבורה הנ"ל.

ביום 10.06.21 הופיע הנאשם לדיון כבא כוחו של י.פ., למרות שבאותה העת היה מורחק לצמיתות מלשכת עורכי הדין, וביקש את דחיית הדיון.

הנאשם לא הודיע ל-י.פ. שהוא מורחק לצמיתות מלשכת עורכי הדין ואינו יכול לייצגו, והעמיד פנים שהוא ממשיך לייצגו, דבר שידע שאינו אמת.

ביום 16.06.13, קיבל הנאשם מ-י.פ. שכר טרחה נוסף בסך של 2,500 ₪. י' סבר, על סמך התנהגות הנאשם, כי הנאשם ממשיך בייצוגו.

ביום 10.07.13, הודיע הנאשם לבית המשפט, כי הוא מושעה, ואינו יכול לייצג את י.פ.

הנאשם לא הודיע ל-י.פ. כי הוא אינו מופיע בבית המשפט בשמו, וביום 31.12.14 ניתן גזר דין, בהיעדרו במשפטו של י.פ., והוא נפסל מנהיגה למשך שנתיים.

בחודש אפריל 2015 נודע ל-י.פ. שהוא פסול לנהיגה, והוא פנה לנאשם.

הנאשם הבטיח ל-י.פ., כי ייצג אותו ויטפל בעניינו וביקש ממנו סכום נוסף כשכר טרחה.

ביום 04.06.15 שילם י.פ. לנאשם סכום נוסף בסך 4,500 ₪ כשכר טרחה, על מנת שיפעל לביטול הפסילה. י' שילם סכום זה לנאשם משום שסבר שהוא ממשיך לייצגו, וזאת בשל התנהגותו של הנאשם שהציג בפני י.פ. מצג לפיו הוא ממשיך לייצגו, דבר שידע כי אינו אמת, ובודעו כי בשל השעייתו אין ביכולתו לייצג את י.פ.

אישום רביעי

ביום 27.03.15 הוגש נגד מ.ל. כתב אישום בגין עבירת מהירות, בבית משפט השלום בבאר שבע בתת"ע 15-06-307.

יום או יומיים לאחר מכן, פנה א.ק. מנהל העבודה של מ.ל., לבקשת מ.ל., לנאשם, וביקשו לייצג את מ.ל.

הנאשם נפגש עם מ.ל. ועם א.ק. והציג עצמו בפניהם כעורך דין, דבר שידע כי אינו אמת, שכן באותו הזמן היה הנאשם מושעה מחברותו בלשכת עורכי הדין.

הנאשם אמר ל-מ.ל. כי יוכל לייצגו והם סיכמו ביניהם על שכר טרחה בסך 2,500 ₪, כאשר באותו מועד שילם מ.ל. לנאשם סכום של 500 ₪ כמקדמה.

ביום 20.04.15 הודיע הנאשם ל-מ.ל. כי עליו להגיע לבית משפט השלום באשדוד.

הנאשם ו-מ.ל. נפגשו בקרבת בית המשפט ושם מסר לוין לנאשם את הדוח המקורי שקיבל מהשטרים וסכום של 2,000 ₪ כשכר טרחה.

עם תום הפסילה המנהלית, הודיע הנאשם ל-מ.ל. כי רשאי לנהוג, תוך שמניח לו להבין, כי הוא זה שהסדיר השבת הרשיון אליו.

אישום חמישי

ביום 27.09.11 הרשיע בית המשפט לתעבורה באשקלון בתת"ע 7619-04-11, את ל.ל. בנהיגה בשכרות.

משנסתיימה הפסילה ביקש ל.ל. לחדש את רשיון הנהיגה שלו ונתקל בסירוב של משרד הרישוי.

בספטמבר 2014, פנה ל.ל. לנאשם וביקש ממנו לסייע לו.

ל.ל. נפגש עם הנאשם באשדוד, מסר לו את פרוטוקול הדיון בבית המשפט, והנאשם ביקש ממנו שכר טרחה בסך 6,000 ₪.

הנאשם עשה זאת בידועו, כי הוא מושעה ואינו יכול לייצגו בהליכים המשפטיים כעורך דין, ולכן דבריו אינם אמת.

מאז נפגש הנאשם בסוף שנת 2014 ובמהלך שנת 2015 עם ל.ל. מספר פעמים, וביקש ממנו תשלומים נוספים כשכר טרחה.

סך הכל, שילם לאוניד לנאשם סכום של 15,000 ₪.

בכל התקופה הנ"ל - לא עשה הנאשם דבר בעניינו של ל.ל.

בשני מועדים שונים שאינם ידועים במדויק, ביקש הנאשם שני תשלומים נוספים של 12,000 ₪ ו-4,000 ₪ אך ל.ל. סירב לשלם.

אישום שישי

ביום 27.06.15 נעצר א.ו. על ידי המשטרה והואשם בנהיגה בשכרות.

ביום 29.06.15 או בסמוך לכך, הציע נ.ל., חברו של א.ו., לפנות לנאשם ולבקש ממנו לייצגו.

א.ו. נענה להצעה ונ.ל. פנה לנאשם בבקשה לייצג את א.ו.

למרות שהיה מושעה מחברותו בלשכת עורכי הדין ולא יכול היה לייצג לקוחות, נענה הנאשם לפנייתו של נ.ל. והסכים לייצג את חברו א.ו. תמורת שכר טרחה של 18,000 ₪.

במועד שאינו ידוע במדויק בתחילת יולי 2015, העביר א.ו., באמצעות נ.ל., לנאשם סכום של 18,000 ₪.

הנאשם קיבל את הסכום הנ"ל, השאירו אצלו ולא עשה דבר כדי לקדם את עניינו של א.ו.

אישום שביעי

ביום 30.07.15 או בסמוך לכך, פנה נ.ל. הנ"ל לנאשם בבקשה לייצג אדם נוסף בשם י.ק. שגם הוא היה זקוק לייצוג משפטי בהליכים הנוגעים לרישיון הנהיגה שלו.

הנאשם נענה לפנייתו של נ.ל. והסכים לייצג את י.ק. תמורת שכר טרחה בסך 13,000 ₪, למרות שידע, כי הוא מושעה באותה עת ואינו יכול לעסוק בעריכת דין ולייצג איש בהליכים משפטיים.

במועד שאינו ידוע במדויק, בתחילת אוג' 2015, העביר נ.ל. לנאשם סכום של 5,000 ₪ שקיבל מ-י.ק. כמקדמה ושכר הטרחה עבור ייצוגו של י.ק.

כשבוע לאחר מכן העביר נ.ל. לנאשם עוד סכום של 8,000 ₪.

תחילה כפר הנאשם באשמה, והתיק נותב לשמיעת הוכחות.

לאחר שהחלה פרשת התביעה, במועד השני שנקבע לשמיעת הראיות בתיק, הודיעו הצדדים, כי הגיעו להסכמה, במסגרתה יודה הנאשם בכתב האישום המתוקן כפי שהוא, וביקשו שהות קצרה לגבש הסכמות לעניין השבת הסכומים שנלקחו בפריסה לתשלומים.

במועד שנקבע לתזכורת, הגיעו הצדדים להסכמה, לפיה ישיב למתלוננים סך כולל בן 100,000 ₪, שיופקדו לשיעורים, טרם מתן גזר הדין.

הצדדים הודיעו, כי טרם נחתם הסדר טיעון, והסדר זה יחתם, בכפוף לעמידה בתשלומים.

על מנת לאפשר לנאשם לעמוד בפריסת התשלומים, נדחתה שמיעת פרשת העונש למועד אחר, כשעד אז, היה על הנאשם לסיים התשלומים.

הנאשם שילם סך כולל של 32,750 ₪ (כאשר 4,000 ₪ מתוכם היו במסגרת צו הבאה) אך חדל מלהעביר את יתרת התשלומים ולפיכך - הוקדמה שמיעת פרשת העונש.

מכאן - גזר דין זה.

ראיות לעונש

התביעה הגישה, לענין העונש, ראיות כדלקמן:

- גיליון רישום פלילי (ת/11) - לחובת הנאשם הרשעה מבית משפט שלום באשקלון בגין עבירה בניגוד לחוק מס ערך מוסף;
- מסמך בנוגע להשעיות מלשכת עורכי הדין, וועד מחוז הדרום, נושא תאריך 31.01.17 (ת/12);
- גזר דין בד"מ 61,62,63/12, מיום 02.06.13 (ת/13) - הנאשם הורחק לצמיתות מלשכת עורכי הדין, בשל ריבוי עבירות, כאשר מכלל האישומים עולה, כי הנאשם נטל על עצמו ייצוג לקוחותיו, וכאשר קיבל שכר

טרחתו, לא פעל למען לקוחותיו, אלא נטל אליו את הכספים וגרם ללקוחותיו לנזקים ממוניים ומשפטיים;

· גזר דין בד"מ 23/14, מיום 06.06.16 (ת/14) - גזר הדין ת/13 בוטל, ובמקומו הוטלו על הנאשם 30 חודשי השעייה מהלשכה. לאחר האמור, שב הנאשם לסורו, והורחק שוב לצמיתות מלשכת עורכי הדין;

· גזר דין בד"מ 10/15, מיום 16.05.16 (ת/15) - על הנאשם הוטלו 4 שנות השעייה מלשכת עורכי הדין;

· גזר דין בד"מ 23/16, מיום 17.02.19 (ת/16) - על הנאשם נגזרו 5 שנות השעייה בפועל;

· פסק דין בד"א 58/17, מיום 25.12.17 (ת/17) - פסק דין מבית הדין המשמעתי הארצי, אשר ניתן בעניין הנאשם עוד בתקופת התמחותו.

ההגנה לא הגישה ראיות לענין העונש.

טענות הצדדים

התביעה הגישה טיעוניה לעונש בכתב (ת/18) והשלימה אותן על פה.

התביעה טענה, כי במעשיו של הנאשם היה כדי לפגוע, פגיעה חמורה, במוסד הנאמנות, עליו אמונים עורכי הדין; פגיעה בתדמית עורכי הדין בעיני הציבור; פגיעה בתדמית מערכת בתי המשפט.

בנוסף, טענה התביעה, כי מעשיו של הנאשם פגעו בזכויות המתלוננים, כנאשמים, לייצוג בהליכים פליליים, וגרמו לנזקים חמורים, כגון קנסות, שלילת רישיונות נהיגה, הוצאת צווי הבאה ואף מאסרים.

בנוסף, פגע הנאשם בקניינם של המתלוננים, כאשר נטל במרמה סך של כ-125,000 ₪, מבלי לקחת בחשבון את הכספים שנאלצו המתלוננים לשלם בכדי לתקן את הנזקים שגרם להם הנאשם, ואף ניסה לקבל במרמה סך של כ-16,000 ₪ נוספים.

התביעה הדגישה החומרה במעשי הנאשם, אשר מעל באמון לקוחותיו וגרם להם לנזק רב, כאשר הסתיר מהם, כי הוא פסול מלייצגם, גבה מהם תשלומים כאשר הוא יודע שהדבר אסור ושלא יוכל לייצג את המתלוננים, לא פעל בעבורם כמתחייב, פגע בלקוחותיו בהליך הפלילי, ואף משנה חומרה - זייף חתימת לקוחותו כאמור באישום הראשון, והופיע בפני בית המשפט בעודו מושעה מהלשכה כאמור באישום השלישי.

כן, הדגישה התביעה גם החומרה באישום השני, בו המציא הנאשם חשדות יש מאין, ניצל מצוקת המשפחה ופגע באמון

הציבורי במשטרה.

התביעה עמדה על התכנון שנלווה למעשי הנאשם, אשר נמשכו לאורך מספר שנים, כלפי מתלוננים שונים, ואת התחכום שבמעשיו, והכל מתוך מניעים כלכליים, כאשר הנאשם מודע לכך שהוא הורחק לצמיתות מלשכת עורכי הדין.

התביעה הדגישה העובדה, כי הנאשם הודה רק לאחר שנשמעו חלק מהעדים.

התביעה עמדה על כך, שחרף דחיות רבות שניתנו לנאשם, טרם שילם את הכספים שגזל, למעט תשלום ראשון בגובה 20,000 ₪ (נכון למועד הטיעונים).

התביעה הפנתה לעברו המשמעותי של הנאשם, אשר כלל הרשעות רבות, לפני העבירות שבכתב האישום ואף אחריו, הרשעות אשר הביאו להוצאתו מלשכת עורכי הדין לצמיתות, וביקשה לראות בו עבריין סדרתי.

התביעה עמדה על מורכבות התיק, אשר כלל מתלוננים רבים; אירועים רבים; מספר השלמות חקירה; בקשות שונות של הנאשם בטרם הגשת כתב האישום אשר עיכבו הגשתו; התנהלות לוקה בחסר מצד הנאשם ולפיכך - ביקשה שלא לייחס משקל לחלוף הזמן.

התביעה ביקשה להרתיע היחיד והרבים באמצעות ענישה מוחשית.

התביעה עתרה לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד מהאישומים, כדלקמן:

- אישום ראשון - אישום זה כלל גם עבירת זיוף כלפי בית המשפט, בגינה הוצא צו הבאה מיותר למתלוננת, וכן עבירת התחזות. התביעה עתרה למתחם ענישה הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל;
- אישום שני - בשל התחכום הרב שנלווה למעשי הנאשם באישום זה, תוך ניצול קשה של מצבה של המתלוננת, עתרה התביעה למתחם ענישה הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל;
- אישום שלישי - אישום זה כלל, בין היתר, גם התחזות ועריכת פעולה שיוחדה לעורך דין. התביעה עתרה למתחם הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל;
- באשר ליתר האישומים, אשר כל אחד מהם כלל עבירות של קבלת דבר במרמה, עתרה התביעה למתחם ענישה, בגין כל אישום בנפרד, הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל.

התביעה טענה, כי יש למקם עונשו של הנאשם באמצע כל אחד מהמתחמים.

התביעה ביקשה לגזור על הנאשם עונש אחד, אשר לא יפחת מארבע שנות מאסר בפועל.

התביעה ביקשה לגזור על הנאשם פיצוי לכלל נפגעי העבירה בסכום הקרן וכן פיצוי עונשי; קנס; ומאסר על תנאי משמעותי.

ההגנה טענה, כי מדובר בכתב אישום אחד ולכן יש להתייחס לכל האישומים כמקשה אחת ולא להתייחס לכל עבירה בנפרד.

ההגנה טענה, כי לא היה צורך לציין בפני בית המשפט שהוצאו צווי הבאה ומאסרים למתלוננים, כיוון שזה לא רשום בכתב האישום (הגם שאכן הדברים רשומים בכתב האישום).

ההגנה טענה, כי הנאשם הודה (לאחר שכבר החלה להישמע פרשת התביעה) כדי לחסוך מהעדים עוגמת נפש, והתחרט על מעשיו.

ההגנה טענה, כי הנאשם לא עמד בתשלומים בשל משבר הקורונה.

ההגנה טענה, כי הנאשם כן שילם חלק מהתשלומים, אך התשלומים אינם מופיעים במערכת בית המשפט (ולכך - לא הוצגו אסמכתאות).

ההגנה טענה, כי הנאשם לא גרם לדחיות של הדיונים.

ההגנה טענה, כי אין בעברו של הנאשם מעשים דומים, למעט עבירות משמעת.

ההגנה טענה, כי הנאשם מנסה לשקם את חייו ועדין מעוניין לפצות את הנפגעים, בהזדמנות הראשונה שתהיה לו לגייס כספים.

ההגנה ביקשה להתחשב בנאשם ולהסתפק בעונש צופה פני עתיד בלבד.

בדברו האחרון של הנאשם מסר, כי שילם סך של כ-40,000 ₪ והוא נתקל בקושי לגייס סך של 100,000 ₪ בהתאם להסדר. לדבריו, ברצונו לשלם את מלוא הסכום בהתאם להסדר, אך הוא מבקש עוד זמן לשם כך. הנאשם ביקש להתחשב בחלופי הזמן ובנסיבותיו האישיות ומסר שהוא הביע חרטה על מעשיו.

דין והכרעה

הנאשם עבר עבירות מרמה חמורות ביותר.

הנאשם הורשע בריבוי עבירות של קבלת דבר במרמה, עבירת ניסיון לקבל דבר במרמה, זיוף מסמך, שימוש במסמך מזויף ושתי עבירות של התחזות לעורך דין.

על פי הראיות שהוצגו, החל הנאשם במסכת מעשי הרמיה שלו עוד מימי התמחותו. מעשים אלה המשיכו לאורך תקופת היותו עורך דין, ואף לאורך תקופת השעיות והוצאתו מלשכת עורכי הדין לתקופות שונות, ולא חדל, עד אשר הוגש כתב האישום דנן.

בכדי להצליח במעשי הרמיה הרבים, לא בחל הנאשם בכל אמצעי. הנאשם, אשר הוצא מלשכת עורכי הדין ונשלל רשיונו, התחזה לעורך דין; הציג בפני לקוחותיו מצג שווא, לפיו הוא מייצגם בהליכים הפליליים נגדם - כשפעמים רבות, לא עשה דבר; ניצל מצוקתם; מעל באמונם בו כבא כוחם; פגע פגיעה חמורה בזכותם לייצוג משפטי על ידי מי שמורשה ומוסמך לכך; פגע בקניינם; הדריך את שלוות חייהם; גזל מהם במרמה סך של כ-125,000 ₪; והכל מתוך בצע כסף.

בנוסף, היה במעשיו של הנאשם לפגוע באמון המתלוננים והציבור במערכת המשפט ובציבור עורכי הדין.

נדמה, כי הנאשם "השתחל" לשורות לשכת עורכי הדין, למטרת רמיה והונאה של לקוחותיו.

הנאשם הגה רעיונות שונים להתעשרות קלה על חשבון אחרים, וישם בפועל תכניות מתוכננות אלה, במשך תקופה ארוכה וכלפי מספר מתלוננים שונים.

הנאשם לא גילה אמפתיה כלשהי כלפי לקוחותיו, חלקם אנשים קשי יום, שמסרו לו את שארית כספם.

על מידת האמון המיוחדת שמחייב תפקיד עורך הדין ראו דברי בית המשפט העליון בפסק הדין על"ע 1746/98 **מדינת ישראל נ' עו"ד ציון מזור** (פורסם בנבו):

מקצוע עריכת הדין מחייב את העוסקים בו לנהוג בניקיון כפיים, בהגינות, בנאמנות ובמסירות. אלה אינן רק מידות טובות שיבור לו עורך הדין, ולא רק חובות מוסריות ואתיות שהוא חייב בהן, אלא גם חובות המוטלות עליו מכח הדין... נקיון כפיים, הגינות, נאמנות ומסירות הם בחזקת כישורים אישיים הכרחיים למי שבחר לעסוק במקצוע עריכת הדין. בלעדי אלה לא רק שאינו רשאי לעסוק במקצועו, אלא שאינו כשיר לכך; כמוהו כמנתח שבשל ליקוי גופני כלשהו אינו יכול להחזיק בידיו בכלי הניתוח (ההדגשה אינה במקור).

עוד על מידת האמון וכן על החומרה הגלומה במעשים הדומים למעשי הנאשם, עמד בית המשפט העליון בפסק הדין

ע"פ 7090/06 פרידמן נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

המערער מעל באמונם של לקוחות אשר שכרו את שירותיו כעורך דין, ובאחדים מהמקרים גרמו לאותם לקוחות תמימים נזקים קשים. אולם, לא רק את שמו הכתים המערער, אלא גם את שמו הטוב של ציבור שלם העושה מלאכתו נאמנה, הואיל ונשמט אפו של מקצוע עריכת הדין הוא האמון שהציבור נותן בו, והתנהגות מסוג בה חטא המערער, עלולים לערער אמון זה מן היסוד. זאת ועוד, המערער לא כשל באופן חד-פעמי וחריג, אלא בשורה ארוכה מאד של עבירות אשר נמשכו מספר שנים, וקדמה להן מחשבה ותכנון.

(ההדגשה אינה במקור).

כן, ראו רע"פ 1096/09 מילשטיין נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

אין צורך להכביר מילים בנוגע לחומרת העבירות בהן הורשע המבקש, אשר שלח ידו בממונם של לקוחות תמימים, ששמו בו את מבטחם. זאת ועוד, מקצוע עריכת הדין מושתת על האמון שנותן הלקוח בבא כוחו; במעשיו של המבקש, יש כדי לערער אמון זה, ולהכתים ציבור גדול של עורכי דין העושים את מלאכתם נאמנה.

.
.
.

לאור כל האמור, דין נסיבותיו האישיות של המבקש לסגת מפני חומרת מעשיו ומפני האינטרס הציבורי המחייב ענישה מחמירה במקרים כגון דא.

(ההדגשה אינה במקור).

משנה חומרה למעשי הנאשם, העובדה, כי מדובר בנטילת ייצוג המתלוננים בהליכים פלייליים, בחלקם עמדו על הכף שמם הטוב, חירותם ועתידם האישי והמקצועי. בחלק אחר - חופש התנועה והאפשרות לנהוג ברכב מנועי, על כל הנלווה לכך בימינו.

האמון הנלווה ליחסים בין סניגור פלילי לבין לקוח משמעותיים, שכן, המדובר בדיני נפשות.

בית המשפט העליון אף עמד על ייחוד יחסי סניגור - לקוח בפסק הדין ע"פ 514/17 עו"ד אמנון יצחקניא נ' כב' השופטת דנה מרשק-מרום ואח' (פורסם במאגרים):

אם כך הוא לגבי יחסי עורך דין-לקוח המתקיימים ברגיל, על אחת כמה וכמה שכך הוא כאשר בחובת הייצוג המורכבת של הסנגור בהליך הפלילי עסקינן. כלל נקוט בידינו: "ככל שכוחו של השלוח רב יותר, כך מן הדין להטיל עליו חובות התנהגות ראויה חמורות יותר" (אהרון ברק, חוק השליחות, סעיפים 740-741 (מהדורה שנייה, 1996)). המייצג אדם בהליך הפלילי - כקונה אדון לעצמו, ומשנתמנה לטעון בשם פלוני ולהגן עליו במסגרת ההליך הפלילי, שומה עליו לדעת כי מצוות הייצוג וההגנה חלה בו יותר מבשולחו, עד כי במצבים מסויימים ובנסיבות המתאימות, נכון יהיה להחיל עליו חובות עשה הנובעות, כאמור, מחובות שבהגנות ובשמירת אמונים ללקוח. במסגרת זאת, אין זה נדיר כי נדרוש מעורך הדין דרישה תובענית, 'עשה רצונך כרצונו' של שולח, לפעול למען שולחו גם בעניינים שאינם חופפים ותואמים לסוגיות בהן נדרש לטפל (או סבר כי ידרש לטפל) עת קיבל על עצמו את עול הייצוג מלכתחילה.

(ההדגשה אינה במקור).

קביעת מתחם הענישה

להלן, תובא סקירה של מדיניות הענישה הנוהגת. הגם שאין המדובר במקרים זהים למקרה שלפנינו, או בסעיפי עבירה זהים, הובאו מקרים שיש בהם קווי דמיון למקרה דנן, תוך שיודגש, כי המקרה דנן, אינו חמור פחות ואף חמור יותר מהמקרים שהובאו.

בעוד שבפסקי הדין להלן, מדובר בעורכי דין אשר שלחו ידם בכספי לקוחותיהם, במקרה שלנו מדובר על עורך דין שבחלק ניכר מהזמן לא היה כשיר לייצג; כמו כן, בניגוד לאותם מקרים, המדובר כאן במי שפעל באופן סדרתי ומתמשך, כלפי מגוון לקוחות.

· ע"פ 5809/19 **בן אלי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) - עורכת דין הורשעה, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של גניבה בידי מורשה ועבירה של מתן עדות שקר. הנאשמת שימשה אפטרופא של שלושה חסויים, ומכוח מינוי זה, נמסרה לה השליטה בחשבונות הבנק שלהם. הנאשמת גנבה מהמתלוננים סך כולל של 553,000 ₪. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשמת 42 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי בסך 553,000 ₪ למתלוננים. בית המשפט העליון, בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים, קבע, כי לא נפל פגם בגזר הדין של בית המשפט המחוזי. עם זאת, בשל נסיבות אישיות, קיבל את ערעור הנאשמת והפחית את רכיב המאסר בפועל ל-36 חודשים.

· רע"פ 1096/09 **מילשטיין נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) - עורך דין, בעל עבר משמעותי מכביד, הורשע במספר עבירות של גניבה בידי מורשה, לאחר שניהל הוכחות. הנאשם גנב משלוש לקוחות שונים, סך כולל של 828,000 ₪ ו-40,000\$. בית משפט השלום גזר על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי בסך 30,000 ₪ למתלוננים. המדינה ערערה על קולת העונש, וטענה, כי בית משפט השלום לא נתן המשקל הראוי לעברו המשמעותי המכביד של הנאשם וריבוי הרשעותיו המשמעותיות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, החמיר עונשו של הנאשם ל-45 חודשי מאסר והעלה את גובה

הפיצוי לסך של 100,000 ₪. בקשת רשות ערעור של הנאשם לבית המשפט העליון - נדחתה.

· רע"פ 6190/08 **צברי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) - עורך דין הורשע בעבירה אחת של גניבה בידי מורשה, לאחר שגנב מלקוחו סך של 15,000 ₪. בית משפט השלום גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי בסך 18,000 ₪ למתלונן. הנאשם ערער על גזר דינו לבית המשפט המחוזי, ולאחר מכן ביקש לערער על הכרעת דינו בנוסף. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, הן לענין הכרעת הדין והן לענין גזר הדין. בקשת רשות ערעור של המבקש לבית המשפט העליון - נדחתה אף היא.

· עפ"ג 25122-02-13 **אביטל נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) - עורך דין הורשע, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של גניבה בידי מורשה, לאחר שגנב מלקוחותיו, בעסקת מכר מקרקעין, סך של 360,000 ₪. בית משפט השלום גזר על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי בסך 40,000 ₪. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה.

חשוב לציין, כי במקרה דנן, מעבר לסכומי הגזלה, יש ליתן את הדעת לתחכום שהיה במעשי הנאשם, הקפדנות והתכנון שקדם להן, לצד נסיבות נוספות.

מעשיו של הנאשם, על פגיעתו הרעה והקשה בלקוחותיו; באמון הציבור בעורכי הדין; באמון הציבור במערכת המשפט - מחייבים ענישה של ממש, במישור המעשה.

בהקשר זה יש להדגיש, סקירת הענישה הנוהגת ומתחם העונש ההולם - אינם זהים. בבואו של בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, עליו לשקול, בין היתר, את מדיניות הענישה הנוהגת, אך שיקול זה - כמובן אינו היחיד. בהתאם לסעיף 40ט' לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, בבואו של בית המשפט לקבוע מתחם ענישה, רשאי לקחת בחשבון מכלול שיקולים, בין היתר, נסיבות ביצוע העבירה; משך ההתנהגות העבריינית; מידת הפגיעה בערכים המוגנים; וכן, שיקולים נוספים.

בטרם ייקבע מתחם הענישה ההולם, יש לבחון האם כלל האישומים המפורטים בכתב האישום עולים לכדי אירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם עונש אחד, או שמא מדובר באירועים שונים, המצדיקים קביעת מתחם ענישה נפרד לכל אירוע.

לשם כך, יש לבחון את הקשר ההדוק בין העבירות השונות, ולבחון האם הן עולות לכדי מסכת עבריינית אחת (ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים)).

ההגנה טענה, כי יש לראות בכלל האירועים מקשה אחת ולקבוע מתחם ענישה אחד, בעוד התביעה עתרה למתחמי ענישה שונים, לפי רמת התחכום והחומרה בכל אחד מהאישומים, כאשר בחלקם מדובר בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, וביתר, ישנן עבירות נלוות כגון זיוף; שימוש במסמך מזויף; התחזות לעורך דין.

אין בידי בית המשפט לקבל עמדת ההגנה, כי כלל האירועים המפורטים בכתב האישום עולים כדי אירוע אחד, המצדיק מתחם ענישה אחד.

ראשית, בכל אחד מהאישומים קיים שוני בסיווג התיקים; באופן המרמה; בסכום שנגבו; אפילו בעבירות בגין הועמד הנאשם לדין. שנית, כל לקוח שנפגע - הוא עולם בפני עצמו, על מצוקותיו, רצונותיו, ההליכים בפניהם עמד, וראוי שבית המשפט יתן הדעת עליו - בנפרד.

עמדת ההגנה אף מנוגדת לרוח הפסיקה, בפרט בעבירות מאותה מטריה בהן הורשע הנאשם.

ראה דברי כב' השופט הנדל בפסק הדין ע"פ 1082/14 **ג'סאר נ' מדינת ישראל** (להלן: "פרשת ג'סאר") (פורסם במאגרים):

גישה לפיה "תוכנית כללית" של עורך דין לרמות לקוחות, ואף דפוס דומה של מעשים, די בהם כדי להפוך את כל העבירות לאירוע אחד ללא קשר לפרמטרים של נפגעי עבירה, מועד ביצוע העבירה ואופני תכנון שונים - נראית לי מרחיקת לכת.

(ההדגשה אינה במקור).

עוד ראו דברי כב' השופטת ברק-ארז בפרשת ג'סאר לעיל:

הלכה היא כי גם כאשר כמה מעשים נחשבים כחלק מ"אירוע" אחד הרי שבקביעת מתחם הענישה יש תמיד להביא בחשבון את מספרם וחומרתם של המעשים, כך שמתחם הענישה בגין האירוע יכול לעלות אף על עונש המקסימום בגין מעשה אחד.

לאחר שקילת מדיניות הענישה הנוהגת; הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; ריבוי העבירות; התכנון והתחכום שנלווה להן; עוצמת הפגיעה בכל אחד מהמתלוננים; הנזק שנגרם לכל אחד מהמתלוננים, מוצא בית המשפט לקבוע מתחמי ענישה כדלקמן:

· **האישום הראשון** - הנאשם התחזה לעורך דין; קיבל במרמה סך של 17,000 ₪; זייף את חתימתה של דריה על מסמך; הציג מסמך מזויף בפני בית המשפט בשמה של דריה; גרם לכך שיוצא נגד דריה צו הבאה ובכך יצר סיכון ממשי לפגיעה בחירותה, עד אשר נאלצה לשלם סך של 1,500 ₪ על מנת להשתחרר ממעצר ולאחר מכן לשלם לעורך דין נוסף. בגין אישום זה, ייקבע מתחם ענישה הנע בין 24 ועד 48 חודשי מאסר בפועל.

· **האישום השני** - הנאשם אמנם הורשע באישום זה בעבירה אחת של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. עם זאת, התחכום של הנאשם מחייב מתחם ענישה נפרד לעבירה זו. הנאשם בדה חשדות נגד מיכאל, חשדות שהינן פרי מוחו הקודח של הנאשם ואין להן ולו אחיזה קלה במציאות, הכל כדי לזרוע תחושת פחד ולחץ, אשר יובילו להעשרת כיסו. הנאשם, במעשיו, קיבל במרמה סך של 52,500 ₪. בגין אישום זה, ייקבע מתחם ענישה הנע בין 18 עד 36 חודשי מאסר בפועל.

· **האישום השלישי** - הנאשם התחזה לעורך דין וקיבל במרמה סך של 7,000 ₪. הנאשם לא הואיל להודיע ליוליאן, כי הוא מושעה מלשכת עורכי הדין ולא יכול לייצגו בבית המשפט. נגד יוליאן ניתן גזר דין בהיעדרו והוא נפסל לנהיגה למשך שנתיים. בגין אישום זה, ייקבע מתחם ענישה הנע בין 15 עד 30 חודשי מאסר בפועל.

· **האישום הרביעי** - הנאשם קיבל במרמה סך של 2,500 ₪. בגין אישום זה, ייקבע מתחם ענישה הנע בין שלושה חדשים ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

· **האישומים החמישי עד השביעי** - בכל אחד מאישומים אלו, קיבל הנאשם במרמה סכומי כסף גבוהים. בנוסף, באישום החמישי, ניסה הנאשם לקבל סכומים נוספים במרמה, אך כשל בכך. בגין כל אחד מאישומים אלו (שלושה אישומים), ייקבע מתחם ענישה הנע בין 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל.

קביעת הענישה הספציפית במסגרת המתחמים

אמנם, לחובת הנאשם הרשעה אחת קודמת בעבירות מס.

בנוסף, לחובתו הרשעות רבות בהליכים משמעותיים, עוד מימי התמחותו, בגין הוצא מלשכת עורכי הדין, לתקופות שונות.

פסקי הדין, מבתי דין שונים, הן מחוזיים והן מבית הדין הארצי, המכילים את הרשעותיו המשמעותיות של הנאשם - הוגשו בהסכמת הצדדים, ומדברים בעד עצמם.

בהצטרף לאירועים נושא כתב האישום דנן - יש בהם כדי ללמד על השיטתיות; התחכום; חוסר האמפתיה; והיעדר גבולות.

העונשים שהוטלו על הנאשם במסגרת ההליכים המשמעותיים - לא הרתיעו אותו מלעבור העבירות והוא שב לסורו פעם אחר פעם, כאשר הוא מותיר אחריו אדמה חרוכה, הרס ופגיעה במתלוננים, בקניינם, במצבם המשפטי, בשלוות חייהם.

בין הצדדים הוסכם, כי הנאשם ישלם סך של 100,000 ₪ לפיצוי קרבנותיו הנוכחיים, אך הנאשם לא עמד בהסכמה

דיונית זו.

מבדיקה בתיק עולה, כי הנאשם הפקיד, עד כה, סך בן כ-32,750 ₪ בלבד (סך בן 4,000 ₪ מתוכם - הופקד במסגרת צו הבאה, אך ההגנה הסכימה להעברתם על חשבון פיצוי נפגעי העבירה), וזאת לאחר שניתנו ארכות רבות לשלם תשלומי הפיצוי, אך אלו לא שולמו.

הנאשם נטל אחריות והודה במעשיו, ואף הביע חרטה פורמלית כאשר מסר את דברו האחרון.

עם זאת, לא פעל הנאשם די להשיב המצב לקדמותו ולפצות את קרבתיו התמימים.

על בית המשפט להטיל ענישה, שיהיה בה כדי להביע סלידת הציבור ממעשי הנאשם.

לנוכח הסדרתיות במעשים; התמשכותם; העדר חרטה - במישור המעשה, שתבוא לידי ביטוי בהשבת חלק משמעותי מהכספים, שנלקחו שלא כדין, ולו כספי הקרן (ללא הנזקים הנלווים), כשהנאשם הפר התחייבותו לעשות כן, התחייבות שסוכמה בין הצדדים והובאה לפני בית המשפט - ראוי היה למקם עונשו של הנאשם ברף העליון של כל אחד ממתחמי הענישה, כאשר כל עונש ירוצה במצטבר.

עם זאת, לאור הודאת באשמה, והעובדה שהשיב ולו חלק מסוים מהסכום שגזל מלקוחותיו, תיערך חפיפה חלקית בין העונשים, שתבוא לידי ביטוי בעונש אחד, שיוטל על הנאשם.

העונש שיוטל יהיה בהתאם לעתירתה המינימלית של התביעה, אשר בית המשפט מוצא, כי במסגרתה נלקחו בחשבון כלל השיקולים לזכות הנאשם.

בנוסף, לאור החזרתיות על המעשים, מוצא בית המשפט לקבוע מאסר מותנה ממושך, אשר ירתיע הנאשם לבל יהיו לחזור על מעשיו החמורים.

כמובן, משלא עמד הנאשם בהסדר לענין השבת הכספים, יושת חיוב בפיצוי מלא בגין יתרת קרן הכספים שנגבו, וכן יושת על הנאשם עיצום כספי מסוג קנס.

סיכום

לאחר שבית המשפט עיין בטיעוני התביעה בכתב; שמע את טענות הצדדים על פה; עיין בחוות-הדעת; עיין במוצגים

שהוגשו מטעם הצדדים; שמע דברו האחרון של הנאשם - דן את הנאשם לעונשים כדלקמן:

- א. 48 חודשים מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה בלבד על פי רישומי שב"ס;
- ב. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בניגוד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, פרק י"א, סימן ו' - ז';
- ג. 8 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג עוון בניגוד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, פרק י"א, סימן ו' - ז';
- ד. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לסעיף 20 או סעיף 97 לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1961;
- ה. קנס בסך 75,000 ₪ או 300 ימי מאסר תמורתו;
- ו. פיצוי למתלוננים בסך של 125,000 ₪, בקיזוז הסכומים שהופקדו עד עתה;
- ז. על התביעה להעביר, בתוך 14 יום מהיום, פרטי נפגעי העבירה ואופן חלוקת הפיצוי ביניהם, למזכירות בית המשפט;
- ח. הקנס והפיצוי ישולמו, כל אחד, ב- 20 שיעורים שווים ורצופים, החל מיום 15.01.22 ובכל 15 לחודש שלאחר מכן. לא יועבר אחד התשלומים במועדו - תעמוד היתרה לפירעון מיד.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו כעת.

הודעה זכות הערעור.

מתיר פרסום גזר הדין ללא פרטים מזהים של המתלוננים.

ניתנה היום, ט"ו טבת תשפ"ב, 19 דצמבר 2021, במעמד הצדדים.

חתימה